

til at lægge deri. Den ærede Ordfører fremhævede de Udtalelser, som fremkom fra Ordførerne, blandt andet det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen), Højregruppens højtærede Ordfører, under Adressedebatten. Der ligger imidlertid ikke deri, at Højre er bunden til den Vej, som Regeringen paapeger, blot, at vi ville hjælpe, men selvfølgelig maa Hjælpen falde indenfor de almindelige politiske Principper for sund Styrelse i Staten.

Der er to Veje at gaa. Den ene er den, som Regeringen ønsker, og som er mange, maaske særlig sjællandske, Medlemmers Ønske, nemlig at genrejse Sparekassen. Jeg tror for øvrigt, at man ogsaa kunde have genrejst Sparekassen ved at danne en helt ny Sparekasse, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg vil blot gøre den Bemærkning, at rent principielt har jeg intet imod, at denne Sparekasse fortsættes, men det staaar blot saaledes for mig, at det, som har Interesse, er ikke det, som den højtærede Indenrigsminister og den ærede Ordfører lagde Vægt paa, thi jeg er ikke Fetischtilbeder, hvad der interesserer mig, er Menneskene, Sparerne og de Folk, der laane. Om selve Sparekassen eksisterer eller ikke, er mig derimod ligegyldigt. Det er kun en Institution, og i dette Land have vi saa mange Institutioner, at om vi have en mere eller mindre, ikke siger saa forfærdelig meget. Og til at løse denne Sparekasses Opgaver er der tilstrækkeligt mange Sparekasser paa Sjælland, Sparekasser, hvor netop den sjællandske Bondestand har stor Indflydelse eller kan skaffe sig den, hvis den ikke er tilstrækkelig, og hvor der kan gives alle de Laan, som behøves, ogsaa de Kautionslaan, som det ærede Medlem talte om. Og jeg maa indrømme, at den højtærede Ministers nære Meningsfælle og Ven, den højtærede 1ste Landstingsmand for 8de Kreds (Dalsgaard) havde Ret, naar han udtalte i Landstinget, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse er forældet i sin Organisation — han sigtede derved til Forholdet med Kontordagsbestyrerne. Dertil kommer, at den jo i de senere Aar har været for saa vidt ret værdiløs, som dens Udlaan have været meget stærkt begrænsede, idet de væsentlig gik til Højesteretssagfører Adler Alberti, og de blev som bekendt ikke offentliggjorte.

Den anden Vej, man kan gaa, er Likvidationens. Jeg skal vende tilbage til Regeringsforslaget, men jeg vil kun sige en Ting om Likvidation. Det er urigtigt, naar den højtærede Ordfører erklæ-

rer, at ved Likvidation kan der ikke tages alle de Hensyn, der kunne tages ved Fortsættelsen. Der er to Grupper Mennesker, der skulle reddes.

Den første Gruppe er Pantedebitorerne, og jeg tror, at ingen for Alvor vilde nægte at lade Staten hjælpe til, at de kunne overdrages til en særlig Serie i Østifternes Kreditforening, hvis Obligationer kunde blive modtagne til pari af Statskassen og garanterede af Statskassen. Og det andet Maal, at Sparerne faa saa meget, som de skulle have, straks, nemlig 50 pCt., ogsaa det tror jeg baade kunde og burde ske ved hurtig Likvidation. Endelig kommer Forholdet til Eksportforeningen. Jeg tror, at dette Forhold i Virkeligheden snarere bliver klarere og bedre i det Øjeblik, Sparekassen er under Likvidation, idet man saa gennem Konkursen skaber den Myndighed, som er berettiget til at afslutte Overenskomsten med Eksportforeningen om en Millions Betaling. Og saa kommer det Spørgsmaal, om Staten ikke ogsaa kunde komme til Hjælp i Tilfælde af Likvidation. Det kan den selvfølgelig, og paa en lang nemmere og mindre skæbnesvanger Maade. Jeg har ikke regnet Summen ud. De vide, at Sparekasselopgørelsen deler Indskyderne i Grupper paa 50 og 50—200. Hvis man tager f. Eks. Gruppen 100 Kr., findes den ikke i de officielle Rapporter, og derfor kan jeg ikke sige, hvor meget det vil koste, men den Tanke staaar for mig, at jeg eventuelt kunde gaa med til, at Staten overtog de første 100 Kr. paa hver Konto. Det er noget, jeg kunde tænke mig, men jeg vil ikke ved denne Tanke binde mig selv eller andre. Men det kan jo komme for i Udvalget. Der er to Udveje, og jeg forudsætter bestemt, at naar den høje Regering nu har foreslaaet den ene Vej med Statshjælp til Den sjællandske Bondestands Sparekasses Genrejsning, har den ogsaa udarbejdet og har i Baghaanden et Forslag om Statens Indgriben og Hjælp i Tilfælde af Likvidation. Hvis den høje Regering ikke har det, vil jeg ærligt tilstaa, at jeg er ikke sikker paa, at den kan blive færdig med sine Sager inden 1. April.

Naar vi nu vende os til, hvad Regeringen vil gøre, er det første det at forelægge en ny Sparekasselov. Den foreslaar en Ændring, der gælder alle Sparekasser nu og i Fremtiden. Jeg tilstaaar, at jeg blev umaadelig overrasket over dette Forslag, thi jeg havde efter Regeringens eget Løfte ventet en stor Sparekasselov, jeg havde ventet, at der havde staaet en Del